

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Miroslava Makajeva, soudkyně Věry Pazderové a soudce Davida Krysky ve věci

žalobce: J. H.
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: město Příbram
sídlem Tyršova 108, Příbram I, Příbram

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovaný je ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku povinen rozhodnout o žalobcově žádosti o informace podané dne 12. 7. 2024, a to v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal poskytnutí informací:
- a) jak jsou data z rychloměru přenášena na server – zda toto probíhá automaticky, prostřednictvím jakého připojení probíhá přenos a jak je toto připojení zabezpečeno;
 - b) po jak dlouhou dobu jsou data z rychloměru archivována.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 409,33 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Rebečky Moťovské Židuliakové.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany proti nečinnosti ve věci vyřízení své žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) podané dne 12. 7. 2024, kterou požádal o poskytnutí informací o rychloměru „*na pozemní komunikaci v obci Příbram, ulice Zdabořská, v úseku mezi objekty čp. 72 a čp. 99, ve směru do centra*“. Konkrétně žádal o tyto informace:
 - a. zaslání kupní smlouvy, jejímž obsahem je nákup tohoto rychloměru;
 - b. jak jsou data z rychloměru (tj. informace o naměřených rychlostech a fotografie) přenášena na server – zda toto probíhá automaticky, prostřednictvím jakého připojení přenos probíhá (včetně doložení smlouvy, jejímž předmětem je poskytování takového připojení), jak je toto připojení zabezpečeno a jak jsou zabezpečena přenášená data;
 - c. zda jsou data z rychloměru opatřena elektronickým podpisem nebo časovým razítkem;
 - d. po jak dlouho dobu jsou data z rychloměru archivována.
2. Požadovanou smlouvu (respektive smlouvy) [písm. a)] žalobci žalovaný poskytl, ale částečně anonymizované. V této části byl postup při vyřizování žádosti žalobce řešen zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 41 A 37/2024.
3. V projednávané věci žalobce brojí proti nečinnosti spočívající v neposkytnutí odpovědi na dotazy označené písmeny b) a d). Žalobce se domáhá, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o jeho žádosti o informace ze dne 12. 7. 2024 v rozsahu „*jak jsou data z rychloměru přenášena na server – zda toto probíhá automaticky, prostřednictvím jakého připojení přenos probíhá*“, „*doložení smlouvy, jejímž předmětem je poskytování příslušného připojení*“, „*jak je toto připojení zabezpečeno a jak jsou zabezpečena přenášená data*“ a „*po jak dlouho dobu jsou data z rychloměru archivována*“, to vše ve vztahu k rychloměru nacházejícímu se na pozemní komunikaci v obci Příbram, ulici Zdabořská, v úseku mezi objekty č. p. 72 a č. p. 99, ve směru do centra.
4. Žalobce v **žalobě** uvádí, že žalovaný v zákonné 15denní lhůtě na jeho žádost nereagoval. Žalobce proto dne 30. 7. 2024 podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Žalovaný reagoval sdělením ze dne 31. 7. 2024, jímž žalobci oznámil, že ze závažných důvodů byla lhůta pro poskytnutí informace prodloužena o 10 dní, a poskytl mu část požadovaných informací (kupní smlouvu k rychloměru). Tvrzení o prodloužení lhůty je podle žalobce bez relevance, protože k prodloužení může podle § 14 odst. 6 informačního zákona dojít jen ve lhůtě pro poskytnutí informace. Jelikož žalovaný neposkytl požadované informace zcela, měl žalobcovu stížnost postoupit nadřízenému správnímu orgánu. Žalobce následně žalovaného neformálně upozornil, že mu nebyly poskytnuty všechny požadované informace a které, a výslovně uvedl, že na podané stížnosti trvá. Žalovaný reagoval písemností ze dne 21. 8. 2024, již žalobci sdělil další informace, mimo jiné i odpověď na otázku výše uvedenou pod písm. c). Žalobce nicméně neobdržel informace výše uvedené pod body b) a d).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

5. K dotazu na přenos dat [písm. b)] žalovaný žalobci sdělil, že ze Smlouvy kupní a servisní z roku 2016 lze vyčíst, že „*přenos dat bude probíhat pomocí WIFI nebo pomocí dat mobilního operátora*“. Informace, že rychloměr umožňuje přenášet data přes WIFI i mobilní data, ale neodpovídá na dotaz žalobce, protože z ní není jasné, zda žalovaný využívá obě možnosti současně, nebo data přenáší výhradně přes WIFI, nebo výhradně přes mobilní data. Žalobce se dále nedozvěděl, zda přenos probíhá automaticky, nebo zda jsou data stahována manuálně (například stahováním jednotlivých dávek). Žalobci nebyla poskytnuta ani smlouva, jejímž předmětem je poskytování připojení, jehož prostřednictvím přenos probíhá. Žalovaný tvrdí, že smlouvu zaslal, ale předmětem smlouvy, kterou žalobci poskytl, je podle „Poznámky“ v této smlouvě zřízení připojení dvou kamer v ulici Rožmitálská, nikoliv rychloměru v ulici Zdabořská. Tato smlouva se rychloměru v ulici Zdabořská nemohla týkat už proto, že byla uzavřena v roce 2016, zatímco rychloměr byl instalován na konci roku 2021. Žalovaný žalobci dále nesdělil, jak je zabezpečeno připojení a data. Jen obecně uvedl, že se práva a povinnosti stran smlouvy řídí právem České republiky, což o zabezpečení připojení a přenášených dat nic neříká. Relevantní není ani tvrzení, že zvolený způsob zabezpečení je v souladu se „*směrnicí WELMEC MID 2014/32/EU*“, protože nejde o směrnici, ale o koordinační metrologickou nezávaznou příručku, která sama uvádí, že je ryze poradní a nezakládá žádná omezení či požadavky mimo požadavků vyplývajících z předpisů EU. Žalobci tedy nebyly poskytnuty informace o tom, jak je zabezpečeno připojení, jehož prostřednictvím jsou přenášena data z rychloměru a jak jsou zabezpečena přenášená data.
6. K dotazu na dobu archivování [písm. d)] žalovaný uvedl, že zařízení musí být schopno uchovat záznam o průjezdu všech vozidel minimálně po dobu 7 dnů a že neexistuje horní hranice archivace dat, byť není garantována. Žalobce se ale netázal na smluvní garanci či teoretické možnosti toho, jak dlouho uchovává data samotný rychloměr (tzn. jak dlouho jsou data uložena přímo v rychloměru), nýbrž na to, jak dlouho žalovaný data fakticky uchovává. Žalovaný musí vědět, po jak dlouhou dobu archivuje data získaná z rychloměru, patrně za tímto účelem disponuje i interním předpisem upravujícím jejich skartaci (typicky skartační řád). Žalobci tedy nebyla poskytnuta ani informace, po jak dlouhou dobu jsou data z rychloměru archivována.
7. Žalobci byly tedy požadované informace poskytnuty jen částečně, navíc až po podání stížnosti. Tu přitom žalovaný přes sdělení žalobce, že na podané stížnosti trvá, nepředal nadřízenému správnímu orgánu.
8. Žalobce stížnost podal dne 30. 7. 2024. Od tohoto dne počala plynout 22denní lhůta sestávající ze 7denní lhůty pro postoupení spisu nadřízenému orgánu (§ 16a odst. 5 informačního zákona) a 15denní lhůty pro rozhodnutí o stížnosti (§ 16a odst. 8 informačního zákona). Posledním dnem této lhůty byla středa 21. 8. 2024. Nadřízený správní orgán o stížnosti dosud nerozhodl, patrně protože mu ji žalovaný nepředložil. Žalobce tedy bezvýsledně vyčerpal prostředek na ochranu proti nečinnosti.
9. Žalovaný se k žalobě **nevyjádřil**.

Obsah správního spisu žalovaného

10. Žalobce žádostí o informace podanou dne 12. 7. 2024 požádal o informace uvedené v bodě 1 tohoto rozsudku. Jelikož mu nebyly požadované informace poskytnuty ani nebylo o žádosti vydáno jiné rozhodnutí, podal žalobce dne 30. 7. 2024 stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace.

11. Žalovaný na stížnost reagoval přípisem ze dne 31. 7. 2024, č. j. MeUPB 84428/2024, jímž žalobci oznámil, že lhůta pro poskytnutí informací byla podle § 14 odst. 6 písm. a) informačního zákona ze závažných důvodů prodloužena o 10 dnů. Bylo totiž třeba přistoupit k vyhledání a sběru požadovaných informací v úřadovnách sídlících odděleně od úřadovny vyřizující jeho žádost. Lhůta tedy končí dne 6. 8. 2024 a nebyla překročena. S ohledem na plné vyhovění žádosti postupoval žalovaný podle § 16a odst. 5 informačního zákona. Žalobci v příloze zaslal kupní smlouvu o nákupu dotčeného rychloměru ze dne 5. 10. 2016, č. j. 964/SOSH/2016, (dále jen „kupní smlouva“), a to včetně technické dokumentace. Ohledně „jím žádaných detailů“ žalobce konkrétně odkázal na str. 2 smlouvy, bod 3 hlavy IV *Předmět smlouvy*. Dále žalobci zaslal smlouvu o dílo ze dne 21. 10. 2021, č. j. 1008/MP/2021, která se týká přemístění rychloměru (dále jen „smlouva o dílo“).
12. Žalobce reagoval přípisem ze dne 1. 8. 2024, v němž poděkoval za „*částečné poskytnutí informací*“. Jelikož ale stále neobdržel informace uvedené pod písm. b) až d) v bodě 1 tohoto rozsudku, na podané stížnosti trval. Jelikož byla poskytnutá smlouva částečně anonymizovaná, žádal o vydání rozhodnutí podle § 15 odst. 3 informačního zákona.
13. Dne 17. 8. 2024 žalobce podal další stížnost, jelikož žalovaný nereagoval na jeho žádost ze dne 1. 8. 2024 o vydání rozhodnutí podle § 15 odst. 3 informačního zákona.
14. Opatřením ze dne 21. 8. 2024 žalovaný souhrnně reagoval na oba žalobcovy přípisy. Uvedl, že se domnívá, že informace byla poskytnuta v plném rozsahu, neboť se dala vyhledat v příloze odpovědi. Doplnil, že informace o zabezpečení informací je obsažena v hlavě IV bodě 6 písm. g) kupní smlouvy. Ten dále rozvádí hlava XII bod 2, v němž se uvádí, že veškerá vzájemná práva a povinnosti smluvních stran vyplývající z této smlouvy se budou řídit právem České republiky. Hlavní požadavky na zabezpečení tedy plynou ze zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů (zákon o kybernetické bezpečnosti), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kybernetické bezpečnosti“) a z jeho prováděcích předpisů. Prodávající musel technické podmínky zabezpečení splnit již před uzavřením kupní smlouvy. V technických údajích pak lze vyčíst, že přenos dat bude probíhat pomocí Wi-Fi nebo dat mobilního operátora. V příloze je uvedeno, že internetové propojení zajistí město. To lze doložit smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací č. 432/16 ze dne 1. 11. 2016 (dále jen „smlouva o poskytování připojení“). Zabezpečení informací dále dokládá certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 (dále jen „certifikát ČMI“), který v části 4 v bodě 2 odkazuje na vyhlášku Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) č. OOP-C005-09, která stanoví metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla a která je v souladu se směrnicí WELMEC MID 2014/32/EU, která stanoví konkrétní parametry zabezpečení toku informací z přístroje. Žalovaný „*není pověřen zkoumáním konkrétních typů zabezpečení v oblasti kybernetické bezpečnosti*“ a není způsobilý definovat požadavky na konkrétní zabezpečení dat. Pro žalovaného je důležité, že přístroj byl dodán s certifikací splňující všechny zákonné normy. Ohledně časového razítka odkázal na konkrétní pasáž na str. 3/7 certifikátu ČMI. Dále odkázal na hlavu IV bod 6 písm. h) kupní smlouvy, kde se uvádí, že „*musí být schopno uchovat záznam o průjezdu všech vozidel ve sledovaném (měřeném) úseku po dobu min. 7 dnů*“. Neexistuje tedy horní hranice archivace dat, byť není garantována, garantováno je uchování dat po dobu 7 dnů. Přílohou přípisu byla smlouva o poskytování připojení.

Posouzení žaloby soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem souhlasil a žalovaný se na výzvu soudu nevyjádřil, a tak se má za to, že též souhlasí.
16. Žalobce původně označil za žalovaného městský úřad. Z obsahu žaloby i správního spisu je nicméně zřejmé, že požadované informace se týkají organizačních a technických aspektů měření rychlosti, přičemž vlastníkem dotčeného rychloměru je žalovaný (tj. město Příbram), který provádí měření rychlosti ve své samostatné působnosti, a to skrze městskou policii coby orgán města zřizovaný zastupitelstvem v samostatné působnosti [srov. § 1 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů a § 84 odst. 2 písm. q) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů; k oprávnění obecní policie provádět měření rychlosti srov. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů]. Informace, které žalobce požadoval, tedy spadají do samostatné působnosti žalovaného, který je proto povinným subjektem podle informačního zákona a kterému je přičitatelná i případná nečinnost při vyřizování žádosti o tyto informace. Při poskytování informací spadajících do samostatné působnosti jsou totiž povinnými subjekty podle informačního zákona územní samosprávné celky jako takové, a nikoliv jejich orgány, a to bez ohledu na to, který orgán obce žádost fakticky vyřizoval [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008-87, shodně Komentář k § 2. In: Furek A., Rothanzl, L., Jírovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, dostupné v Systému Beck-online]. Soud žalobce na tuto skutečnost upozornil usnesením ze dne 10. 3. 2025 a žalobce podáním ze dne 18. 3. 2025 změnil označení žalovaného na město Příbram. S ním tedy soud následně jednal jako s žalovaným.
17. Podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona povinný subjekt žádost posoudí a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění nebo upřesnění.
18. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
19. Žalobce bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). Tímto prostředkem je v případě žádosti o informace stížnost podle § 16a informačního zákona [srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS]. Stížnost se podává k povinnému subjektu, který je povinen ji do 7 dnů ode dne, kdy mu došla, předložit nadřízenému orgánu (ledaže jí sám vyhoví vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti – srov. § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím). Nadřízený orgán o ní rozhodne do 15 dnů ode dne předložení (§ 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím).
20. Žalobce podal žádost dne 12. 7. 2024. Posledním dnem 15denní lhůty stanovené § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona tedy bylo pondělí 29. 7. 2024. Žalobce stížnost

podal dne 30. 7. 2024, načež žalovaný reagoval sdělením, že lhůta pro vyřízení žádosti byla prodloužena podle § 14 odst. 6 písm. a) informačního zákona.

21. V souladu s § 14 odst. 6 informačního zákona může povinný subjekt lhůtu pro poskytnutí informace podle odstavce 5 písm. d) prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Závažným důvodem [podle písm. a)] je vyhledání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost. *Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.*
22. Žalovaný ale nepostupoval podle citovaného ustanovení a žalobce o důvodech prodloužení neinformoval v 15denní lhůtě pro poskytnutí informace, nýbrž až po jejím uplynutí a v reakci na podanou stížnost. Soud proto dává žalobci za pravdu, že žalovaný lhůtu pro poskytnutí informace podle citovaného ustanovení neprodloužil. Žalobce tedy stížnost ze dne 30. 7. 2024 nepodal předčasně. Prostředek na ochranu proti nečinnosti tedy vyčerpal.
23. Soud si je vědom toho, že žalobce podal stížnost k městskému úřadu žalovaného, který nebyl povinným subjektem, kterým byl přímo žalovaný. Přesto ale má za to, že žalobce řádně vyčerpal tento prostředek ochrany. Judikatura obecně odmítla přílišný formalismus při vyřizování žádostí o informace a dovodila, že i v případech, kdy jsou poskytovány informace týkající se samostatné působnosti územního samosprávného celku, může žádost vyřídit obecní (či krajský) úřad (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2007, č. j. 2 As 12/2007-79, a ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 Ans 13/2008-87, č. 2217/2011 Sb. NSS, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 1105/12). Takto zjevně postupoval i městský úřad žalovaného, který žalobcovu žádost vyřizoval a nezabýval se tím, zda požadované informace souvisí se samostatnou působností města. Žalobce pak logicky své stížnosti adresoval jemu jako orgánu, který s ním jednal (a který mu nedal najevo, že by povinným subjektem nebyl). Pokud tedy od počátku vyřizoval žalobcovu žádost o informace městský úřad, nelze žalobci klást k tíži, že mu adresoval i stížnost na postup při jejím vyřizování. V intencích citované judikatury byl ostatně městský úřad žalovaného k vyřízení žádosti oprávněn. Bylo by přílišným formalismem odporujícím citované judikatuře a právní úpravě organizace územních samosprávných celků a jejich jednání navenek, pokud by soud vyžadoval po žalobci, aby za účelem splnění předpokladu meritorního projednání žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s. podal další stížnost adresovanou přímo žalovanému. Navíc by tak fakticky žalobce jen změnil hlavičku stížnosti, neboť žalovaný a jeho městský úřad sdílí jednu datovou schránku. Smyslem požadavku dle § 79 odst. 1 s. ř. s. je naplnit zásadu subsidiarity správního soudnictví, tedy dát veřejné správě šanci, aby sama napravila nezákonnou nečinnost (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, č. 4453/2023 Sb. NSS). Tomu bylo učiněno zadost.
24. Spor je o to, zda žalobce stížnost podle § 16a informačního zákona vyčerpal bezvýsledně.
25. Žalobce trvá na tom, že mu některé požadované informace dosud poskytnuty nebyly (srov. bod 3 tohoto rozsudku). Žalovaný má za to, že žádosti postupem podle § 16a odst. 5 informačního zákona plně vyhověl přípisem ze dne 31. 7. 2024, protože žalobci poskytl listiny, v nichž se požadované informace „daly vyhledat“. V tomto i v dalším přípise (ze dne 21. 8. 2024) žalovaný žalobce odkázal na některé konkrétní pasáže poskytnutých listin.
26. Soud proto zkoumal, zda žalovaný žalobci poskytl odpovědi na jednotlivé uvedené otázky (respektive zda mu poskytl požadované listiny).

27. Podle § 4a odst. 2 informačního zákona, je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se *způsobem podle obsahu žádosti*, zejména sdělením informace v elektronické nebo listinné podobě [písm. a)], nebo poskytnutím kopie dokumentu obsahujícího požadovanou informaci [písm. b)].
28. Povinný subjekt má tedy zásadně respektovat vůli žadatele a poskytnout mu informaci *způsobem, který žadatel poptává*. Požaduje-li žadatel sdělení informace (odpověď na otázku), má povinný subjekt takto informaci poskytnout (na otázku odpovědět), požaduje-li žadatel poskytnutí listiny obsahující určitou informaci, má povinný subjekt žadateli poskytnout tento dokument (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 26. 7. 2022, č. j. 60 A 42/2021-105, nebo Komentář k § 4a. In: Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 271–272, dostupné v Systému Beck-online).
29. Nedodržení žadatelem poptávaného způsobu poskytnutí informace nicméně automaticky neznamená, že je povinný subjekt nečinný. Musí však prokázat, že žadateli požadované informace skutečně poskytl, byť jiným způsobem, takže se s nimi mohl bez problémů seznámit, jejich poskytnutí jiným způsobem nemělo vliv na informační hodnotu poskytnutých informací a žadateli nebránilo v jejich účinném využití ve smyslu § 4a odst. 3 informačního zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2022, č. j. 7 As 50/2022-48).
30. V projednávané věci řešenou část žádosti o informace přitom žalobce formuloval (s výjimkou požadavku na doložení smlouvy o poskytování připojení) tak, že je zjevné, že požadoval sdělení informace (tj. odpověď na položené otázky). Žalovaný přesto nejprve reagoval jen poskytnutím kupní smlouvy a smlouvy o dílo a stručným odkazem na hlavu IV bod 3 kupní smlouvy.
31. Toto ustanovení upravuje závazek prodávajícího (tj. společnosti GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY a.s.) zajistit poskytnutí softwarové aplikace pro evidenci, správu a archivaci dopravních přestupků žalovanému a jeho automatické propojení se spisovou službou a pohledávkovým systémem žalovaného, údržbu a aktualizace tohoto systému, provoz, údržbu a servis hardwarového a softwarového vybavení, zajišťovat telefonickou a elektronickou podporu a zaškolení osob žalovaného. Odpověď na žádnou z otázek řešených v projednávané věci toto ustanovení neposkytuje. Žalovaný ani žalobci nezaslal smlouvu o poskytování připojení. Svou odpověď rozvedl až přípisem ze dne 21. 8. 2024, v němž se vyjádřil k zabezpečení, připojení a archivaci dat a poskytl žalobci smlouvu o poskytování připojení.
32. K otázce, **jak jsou data z rychloměru přenášena na server a zda toto probíhá automaticky**, žalovaný ani tentokrát nic neuvedl. To znamená, že neposkytl žalobci odpověď na tuto otázku tak, jak žalobce požadoval. Jelikož žalovaný v přípise ze dne 21. 8. 2024 uvedl, že veškeré požadované informace bylo možno vyhledat v zaslaných smlouvách, zabýval se soud tím, zda se žalobci dostalo jasné odpovědi alespoň tímto způsobem. Dospěl však k závěru, že nikoliv.
33. Kupní smlouva a její přílohy sice obsahují řadu ustanovení popisujících zpracování získaných dat, ale celkově z nich podle soudu není možné jednoznačně a srozumitelně zjistit, jak přesně probíhá přenos dat z rychloměru na server a zda probíhá automaticky. Kupní smlouva na jedné straně například hovoří o „*automatickém přenosu dat o provedeném měření*“ (hlava IV odst. 1), „*automatickém propojení se spisovou službou*“ žalovaného [hlava IV odst. 3 písm. a)] a uvádí, že „*po zaznamenání přestupku musí zařízení v zabezpečeném formátu přenést*“ Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

data do bezpečného úložiště do 48 hodin“ [hlava IV odst. 6 písm. g)]. Na druhé straně kupní smlouva uvádí, že k uloženým datům bude mít přístup příslušný pracovník, který prostřednictvím aplikace předá podněty správnímu orgánu [hlava IV odst. 8 písm. c)]. V příložené technické zprávě se na str. 6 a 7 uvádí, že server bude umístěn na městském úřadě žalovaného a že zpracování dat bude prováděno orgány městského úřadu žalovaného a bude popsáno ve zvláštním dokumentu (který žalobci patrně nebyl poskytnut), přičemž celková koncepce závisí i na požadavcích žalovaného. V příloženém popisu aplikací se pak uvádí, že „import je automatizován“, ale zároveň z něj plyne, že „import“ probíhá po „dávkách“ a zřejmě vyžaduje součinnost policie, která doplní data a ty pak znovu „naimportuje do aplikace“.

34. Soud tedy dospěl k závěru, že dokumenty, které žalovaný žalobci poskytl, neobsahují dostatečně jasnou odpověď na tuto otázku tak, aby bylo možno uzavřít, že nedodržení žalobcem poptávaného způsobu poskytnutí informace (tj. poskytnutí celé listiny namísto odpovědi na otázku) nemělo vliv na informační hodnotu poskytnutých informací. Soud proto dává žalobci zapravdu, že odpověď na tuto otázku neobdržel, a proto je žalovaný v této části nečinný.
35. Z poskytnutých informací se jeví, že zpracování dat z rychloměru je složitější, než předpokládá dotaz žalobce. Nelze tak vyloučit, že na žalobcův dotaz tak, jak je formulován, lze obtížně odpovědět, protože neodpovídá například tomu, jak informační systémy fungují. Je-li tomu tak, má si žalovaný se žalobcem postupem podle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona vyjasnit, jaké informace požaduje a jaké je mu žalovaný schopen poskytnout. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017-46, č. 3848/2019 Sb. NSS, „[ž]ádost o informaci nemá být hrou na slepou bábu mezi žadatelem a povinným subjektem. Je-li zřejmé, že žadatel o informace chce určitý druh informací, které sice povinný subjekt přesně nemá, ale má informace obdobné těm, které žadatel požaduje, měl by mu to sdělit, aby žadatel případně mohl svou žádost modifikovat“.
36. Žalobce dále žádal o sdělení, **prostřednictvím jakého připojení přenos probíhá**. Na to mu žalovaný přípisem ze dne 21. 8. 2024 sdělil to, co plyne i z příloh kupní smlouvy, tedy že přenos dat bude probíhat pomocí Wi-Fi nebo dat mobilního operátora (mobilních dat). Soud však souhlasí se žalobcem, že toto není plnohodnotná odpověď na jeho dotaz. Žalovaný žalobci sdělil, jaké technické možnosti připojení pro přenos dat radar umožňuje, ale ne jaký druh připojení žalovaný fakticky využívá. Přitom právě k tomu žalobcem položená otázka zcela zjevně směřuje. Odpověď nelze zjistit ani ze smlouvy o poskytování připojení. Ani ta totiž konkrétní druh připojení nespecifikuje. Také v této části je proto žalovaný nečinný.
37. Soud nicméně žalobci nepřisvědčil, pokud jde o **předložení smlouvy, jejímž předmětem je poskytování příslušného připojení**. Žalobce tvrdí, že smlouva o poskytování připojení není požadovanou smlouvou, protože se týká připojení dvou kamer v ulici Rožmitálská, zatímco žádost se týkala rychloměru v ulici Zdabořská, který sem byl navíc umístěn v roce 2021, zatímco smlouva je z roku 2016.
38. Ze smluv, které žalovaný žalobci poskytl, je nicméně zjevné, že rychloměr ve Zdabořské ulici, k němuž dotaz směřuje, byl pořízen do Rožmitálské ulice, kde byl původně umístěn (srov. odst. 3 preambule kupní smlouvy) a odkud byl v roce 2021 přemístěn do Zdabořské ulice (srov. hlavu I odst. 1 smlouvy o dílo). Vztahuje-li se tedy smlouva o poskytování připojení k připojení „*dvou kamer v ulici Rožmitálská*“, je ve spojení s uvedeným zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

tato smlouva se týká internetového připojení dvou konkrétních zařízení („kamerou“ je totiž zjevně myšlen právě rychloměr, jehož součástí kamera typicky je), která se v době jejího uzavření nacházela v ulici Rožmitálská, nicméně na základě té samé smlouvy může být (a zjevně je) přemístěné zařízení připojeno k internetu i po přemístění do ulice Zdabořská. Soud proto shledal, že žalovaný požadovanou smlouvu žalobci poskytl (byť až po uplynutí lhůty pro poskytnutí informací, podání stížnosti podle § 16a a další urgenci ze strany žalobce), a proto v této části není ke dni rozhodnutí soudu nečinný.

39. Žalobce dále žádal o sdělení, **jak je zabezpečeno připojení a přenášena data**. Žalovaný ho v přípise ze dne 21. 8. 2024 odkázal na hlavu IV bod 6 písm. g) [„po zaznamenání přestupku musí zařízení v zabezpečeném formátu přenést data do bezpečného úložiště do 48 hodin“] a hlavu XII bod 2 kupní smlouvy [„Všecká vzájemná práva a povinnosti smluvních stran vyplývající z této smlouvy se budou řídit právem České republiky“], k čemuž doplnil, že tedy požadavky na zabezpečení vyplývají ze zákona o kybernetické bezpečnosti a z jeho prováděcích předpisů. Jimi stanovené technické podmínky zabezpečení informací musely být splněny již před uzavřením smlouvy. Dále žalovaný odkázal na certifikát ČMI, část 4 bod 2, který odkazuje na vyhlášku ČMI č. OOP-C005-09, která stanoví metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, a to ve shodě se směrnicí WELMEC MID 2014/32/EU, „která stanoví konkrétní parametry zabezpečení toku informací z přístroje“. Žalovaný pak dodal, že sám se konkrétními typy zabezpečení nezabývá a konkrétní požadavky na zabezpečení neformuluje. Podstatné pro něj je, že přístroje byly dodané s certifikací a splňují zákonné normy.
40. V první řadě je třeba odlišit otázku zabezpečení připojení (v tomto případě internetového) a zabezpečení přenášovaných dat. Nic z toho, co žalovaný uvedl, se netýká **zabezpečení připojení**. Odpověď na otázku, jak je zabezpečeno (internetové) připojení, které zajišťuje sám žalovaný, není možno nalézt ani v kupní smlouvě ani v jejích přílohách, které popisují fungování dodávaného rychloměru či softwaru. Jde o vlastnost připojení, nikoliv dodávaného rychloměru. Jak (pokud vůbec) je zabezpečeno konkrétní připojení, které žalovaný využívá, nic neříkají ani zákonné, podzákonné nebo unijní předpisy, na které žalovaný odkazuje. Soud proto shledal, že i v této části je žalovaný nečinný.
41. Soud nevylučuje, že požadované informace žalovaný nemá (například proto, že připojení nijak zvlášť zabezpečeno není). V takovém případě mu ovšem nic nebrání to žalobci sdělit a odpovídajícím způsobem vyřídit jeho žádost.
42. Jde-li o **zabezpečení dat**, je ovšem situace odlišná. Zde je relevantní zejména odkaz na certifikát ČMI, který žalobce v žalobě pomíjí. Ten přitom potvrzuje, že rychloměr má požadované vlastnosti. V části 4 pak odkazuje na vyhlášky a doporučení, podle nichž byly provedeny zkoušky a posouzení měřidla, mimo jiné i na vyhlášku ČMI č. 0111-OOP-C005-09, která na str. 4 až 5 stanoví požadavky na zabezpečení dat. Byl-li tedy pro rychloměr vydán certifikát, znamená to, že splňuje stanovené požadavky i na zabezpečení dat. Jinými slovy, data jsou zabezpečena tak, jak popisuje uvedená vyhláška. Podle soudu tedy žalovaný tímto odkazem poskytl žalobci požadovanou informaci plně v rozsahu, v němž touto informací sám disponuje.
43. Žalobci dále sdělil, že „není pověřen zkoumáním konkrétních typů zabezpečení v oblasti kybernetické bezpečnosti a není proto ani způsobilým orgánem k definování požadavku na zabezpečení dat, výběru konkrétního řešení nebo jeho prezentaci“, nýbrž je pro něj „důležité, že přístroj byl dodán s certifikací splňující všechny zákonné normy, které legislativa ukládala“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Z toho lze vyrozumět, že žalovaný při koupi rychloměru vycházel pouze z certifikátu, který žalobci poskytl, a další informace o zabezpečení dat nemá a podle svého mínění mít nemusí, protože k tomu není „pověřen“ či „způsobilý“. Toto sdělení soud považuje za materiální rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu zbytku otázky na zabezpečení dat.

44. Z ustálené judikatury plyne, že na úkony činěné v rámci vyřizování žádosti o informace je třeba nahlížet materiálně (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 11/2012-41). Proto pokud povinný subjekt žádost odmítne neformálním přípisem, z něhož je *jednoznačně patrné, že a proč* nebude informace poskytnuta, jedná se o rozhodnutí v materiálním smyslu (srov. rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2021, č. j. 57 A 134/2021-71, nebo NSS ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 115/2014-34, nebo ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 As 56/2014-28; shodně též Komentář k § 15. In: Jelínková J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2023, dostupné v Systému ASPI).
45. Přípis ze dne 21. 8. 2024 sice nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí podle § 15 odst. 1 informačního zákona (zejména neobsahuje výrok oddělený od odůvodnění ani poučení), je z něj ale patrné, v jaké věci, s jakými účastníky a jak žalovaný rozhodl (tj. vůle žalovaného žalobci požadovanou informaci ve zbývajícím rozsahu neposkytnout, a tedy žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 informačního zákona v tomto rozsahu nevyhovět) a proč (protože ji nemá a nemá povinnost ji mít). Jde tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.
46. Pro úplnost soud uvádí, že nepřehlédl, že žalovaný v přípise ze dne 21. 8. 2024 současně vyjádřil přesvědčení, že žalobci poskytl požadované informace „*v plném rozsahu*“ již přípisem ze dne 31. 7. 2014. To však žalovaný záhy sám zpochybnil, neboť přílohou přípisu ze dne 21. 8. 2024 žalobci dodatečně zaslal smlouvu o poskytování připojení, kterou mu předtím neposkytl. Zřejmě si tedy byl sám vědom, že dříve poskytnuté informace nebyly úplné, a proto je doplnil. Úvodní proklamace žalovaného, že žalobci poskytl informace „*v plném rozsahu*“, proto nerelativizuje jednoznačně vyjádřenou vůli žalovaného žádost žalobce v rozsahu dalších informací o zabezpečení dat odmítnout. Naopak, přípisu ze dne 21. 8. 2024 je třeba rozumět tak, že žalovaný žalobci poskytl veškeré (tj. v plném rozsahu) informace o zabezpečení dat, jimiž disponuje, a ve zbytku jeho žádost v této části odmítl.
47. Soud tedy konstatuje, že žalovaný žalobci požadované informace o zabezpečení dat zčásti sdělil a zčásti materiálně rozhodl o částečném odmítnutí žádosti, byť tak učinil až přípisem ze dne 21. 8. 2024, tedy po uplynutí lhůty pro poskytnutí informací, podání stížnosti podle § 16a a další urgenci ze strany žalobce. Ke dni rozhodnutí soudu nicméně žalovaný v této části nečinný není.
48. Žalobce se konečně tázal, **po jak dlouho dobu jsou data z rychloměru archivována**. K tomu ho žalovaný v přípise ze dne 21. 8. 2024 odkázal na hlavu IV bod 6 písm. h) kupní smlouvy, podle kterého musí být měřicí zařízení „*schopno uchovávat záznam o průjezdu všech vozidel ve sledovaném (měřeném) úseku po dobu min. 7 dní*“ a doplnil, že horní hranice archivace dat neexistuje, byť není garantována. Soud se žalobcem souhlasí v tom smyslu, že tato informace není (alespoň ne plnohodnotnou) odpovědí na jeho dotaz. Z formulace žádosti o informace je totiž zjevné, že žalobce žádá o informaci, jak dlouho žalovaný archivuje data z rychloměru, nikoliv jak dlouho je samotný rychloměr schopen data uchovávat. Ani v této části proto žalobci nebyly požadované informace poskytnuty ani nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti v odpovídajícím rozsahu. V této části je proto žalovaný nečinný.

49. Soud tedy shrnuje, že žaloba je zčásti důvodná, protože žalovaný je ve vztahu k některým částem žádosti nečinný. Žalovaný ke dni rozhodnutí soudu neposkytl žalobci tyto informace:
- jak jsou data z rychloměru přenášena na server – zda toto probíhá automaticky;
 - prostřednictvím jakého připojení přenos probíhá;
 - jak je toto připojení zabezpečeno;
 - po jak dlouhou dobu jsou data z rychloměru archivována.
50. Žaloba je zčásti nedůvodná, protože žalovaný:
- žalobci poskytl smlouvu, jejímž předmětem je poskytování příslušného připojení;
 - žalobci sdělil, jak jsou zabezpečena přenášená data, a materiálně rozhodl o částečném odmítnutí žádosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

51. Jelikož soud shledal žalobu zčásti důvodnou, uložil žalovanému podle § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost rozhodnout o žalobcově žádosti o informace ze dne 12. 7. 2024 (tj. buď žalobci požadované informace sdělit, anebo žádost rozhodnutím odmítnout) v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal poskytnutí informací, jak jsou data z rychloměru přenášena na server – zda toto probíhá automaticky, prostřednictvím jakého připojení přenos probíhá, jak je toto připojení zabezpečeno a po jak dlouhou dobu jsou data z rychloměru archivována. K tomu soud stanovil žalovanému lhůtu 15 dnů s ohledem na § 81 odst. 2 s. ř. s. *in fine* ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona. Ve zbytku soud žalobu zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Ze šesti otázek, v nichž žalobce tvrdil nečinnost žalovaného, shledal soud žalobu důvodnou ve vztahu ke čtyřem a nedůvodnou ve vztahu ke dvěma otázkám. Žalobce měl tedy ve věci procesní úspěch v rozsahu 2/3 a žalovaný v rozsahu 1/3. Po odečtení míry úspěchu ve věci náleží žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 1/3. Žalobci tak soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 409,33 Kč odpovídající 1/3 jeho celkových nákladů řízení ve výši 10 228 Kč. Ty sestávají z odměny advokátky ve výši 6 200 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“)]. Dále odměnu tvoří paušální částky jako náhrady hotových výdajů dvakrát po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za úkon spočívající ve změně označení žalovaného k výzvě soudu náhradu nákladů řízení soud s ohledem na povahu tohoto úkonu nepřiznal, neboť se ve své podstatě jednalo o odstranění vady žaloby označením řádného žalovaného, jemuž může být tvrzená nečinnost vůbec přičitatelná. Protože společnost AK Židuliaková, Roul & partners, s.r.o., IČO: 21330999, jejímž prostřednictvím vykonává zástupkyně žalobce advokacii, je plátkyní daně z přidané hodnoty, byl součet výše uvedených částek (6 800 Kč) zvýšen o částku 1 428 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Konečně celkové náklady řízení žalobce tvoří též zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč. Náhradu nákladů řízení ve výši 3 409,33 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. června 2025

Miroslav Makajev, v. r.
předseda senátu